

Вѣренъ на осемтъ си имена, Донъ Педро на прави най-изискания си поклонъ, съ ржка върху шпагата; дантелата покриваше бѣлата му ржка като шепотъ, — другата си ржка той постави на сърцето. После той се изправи тържествено и покорно, ала очитъ му все още бѣха наведени, победени: той прошепна тихо онова, което не трѣбваше да знае никой, — а насреща му идѣше малката маркиза като голѣма роза, окжпана въ сребро; тя протегна вѣтрилото си.

Въ чиститѣ орнаменти на истинската учтивостъ не може да се случи нищо особено: думитѣ се редуваха съ погледи, строги и несиметрични; нѣкъде усмивката отведнѣжъ изрѣзваше кржжила и тамъ, върху синята овала на далечната нощъ се губѣха уморени гължби срѣдъ звуковетѣ на ловджийския рогъ. Но това бѣ само измамата на мига: напраздно лелитѣ разваляха отъ любопитство перукитѣ си — уви! нито една отъ огърлицитѣ на малката маркиза не разпилѣ своитѣ бисери: това бѣ все пакъ пощада за тѣхъ. — О, лелитѣ и препълненитѣ плодове на тѣхната есень, които червеятъ на толкова ревностъ бѣ направилъ безвкусни: — тѣзи жълто-копринени, розово-восъчни и лимонадено-сладки кукли, излѣзли отъ гардеробитѣ си въ пълно вѣоръжение, размахващи лорнетитѣ като жезли: една отъ тѣхъ получи червенъ носъ, другата се склони истерично върху вѣтрилото си, третата мълчеше съ всичкитѣ си изкуствени зжби. Донъ Педро, обаче, ги забеляза на време и въ позата на интригантъ имъ предложи